LIBRIS | We know books

JAVIER SIERRA

Îngerul pierdut

editura rao

LIBRIS | We know books

1

Din cine ştie ce motiv ciudat, am rămas cu ideea că, atunci când voi muri, sufletul meu se va desprinde de corpul meu şi se va ridica, uşor, în văzduh. Eram convinsă că, odată ajuns acolo, ghidat de o forţă de atracţie irezistibilă, avea să se avânte spre chipul lui Dumnezeu şi avea să Îl poată privi în ochi. În clipa aceea aveam să înţeleg totul. Locul meu în Univers. Originile mele. Destinul meu. Şi chiar şi de ce percepeam lucrurile într-un mod atât de... neobişnuit. Aşa îmi explica mama lucrurile când o întrebam despre moarte. La fel şi preotul din parohia mea. Ambii ştiau cum să îmi liniştească sufletul catolic. Era de invidiat hotărârea cu care apărau tot ce avea de-a face cu lumea de dincolo, cu viaţa nepământească sau cu sufletele chinuite. Şi acum începeam să îmi dau seama de ce.

În acea primă noapte de noiembrie, bineînţeles că încă nu murisem. În schimb, exact această viziune mi se înfăţişa acum: un chip uriaş, senin, pe un corp şezând, cu o anvergură de aproximativ cinci metri, care mă privea ţintă în ochi, în timp ce mă roteam în jurul Lui, la câteva palme distanţă de obrajii Lui.

– Să nu stai prea târziu, copilă.

Manuel Mira, responsabilul cu securitatea catedralei Santiago de Compostela, mă trezi la realitate, ţipându-mi de la etajul inferior. Toată după-amiaza mă privise cum mi-am instalat echipamentul de ascensiune în faţa unui *Hristos în glorie*[1] foarte sever din Porticul Gloriei, pe faţada cea mai de vest a templului, şi acum, că i

[1] *Hristos în glorie:* imagine a lui Hristos aşezat pe tron ca Împărat al lumii, plasat întotdeauna în centrul compoziţiei şi adesea flancat de figuri sacre, care se schimbă

se terminase tura, probabil că avea remuşcări pentru că mă lăsa acolo singură, la mila unor corzi şi cârlige pe care nu le înţelegea.

De fapt, nu avea de ce să se îngrijoreze. Eram într-o formă fizică grozavă, cu o experienţă bogată în tehnici de alpinism, iar alarma care monitoriza zona aceea a catedralei îi spunea deja, de câteva zile, că mereu părăseam schela înainte de miezul nopţii.

– Nu e bine să lucrezi într-un loc atât de izolat, se plânse paznicul, tare, ca să îl aud.

– Haide, Manuel. N-am de gând să-mi las pielea pe-aici, i-am răspuns eu zâmbind, concentrată pe ceea ce urma să fac.

– O să vezi, Julia. Dacă o să pici sau dacă îţi cedează hamul, n-o să afle nimeni până mâine-dimineaţă pe la şapte. Gândeşte-te puţin la asta.

– Îmi asum riscul. Doar nu e Everestul. Doar ştiţi deja. Şi am tot timpul celularul la mine!

– Ştiu, ştiu, bineînţeles că ştiu, mormăi el. Chiar şi aşa, să ai grijă. Noapte bună.

Manuel, care era cu vreo douăzeci şi cinci sau treizeci de ani mai mare ca mine şi avea o fată cam de vârsta mea, îşi îndreptă şapca şi conchise că n-o să aibă câştig de cauză cu mine. Ştia că era mai bine să nu se pună cu mine în timp ce eram suspendată la o înălţime de două etaje, în salopeta mea de lucru albă, cu casca inscripţionată cu sigla Fundaţiei Barrié de la Maza, ochelari de protecţie, o diademă de leduri în jurul capului şi un tub de nailon conectat la un capăt la un PDA şi la celălalt la un ac de aliaj înfipt sub coasta dreaptă a lui Hristos. Munca mea necesita o precizie de chirurg şi o concentrare absolută.

– Noapte bună, i-am răspuns eu, mulţumindu-i pentru grijă.

– Şi atenţie la suflete, adăugă el fără urmă de umor. Azi e noaptea morţilor şi mereu dau târcoale pe aici. Le place locul acesta.

Nici măcar nu i-am zâmbit. Ţineam în mână un endoscop de treizeci de mii de euro, proiectat în Elveţia special pentru asta.

în funcţie de epocă şi context. În lumea bizantină, imaginea a evoluat în Hristos Pantocrator.

LIBRIS We know books

Morții, în pofida amintirii pe care o avusesem mai devreme, erau niște gânduri mai îndepărtate.

Sau poate că nu.

După luni de scris rapoarte despre modalități de conservare a capodoperei stilului romanic, știam că eram doar la un pas de a putea explica deteriorarea unuia dintre cele mai importante ansambluri sculpturale din lume. Un monument care emoționase generații întregi, amintindu-le că după viața aceasta ne așteaptă ceva mai bun. Ce conta că era noaptea morților? La urma urmei, era o coincidență cum nu se putea mai potrivită. Imaginile pe care urma să le analizez îi primeau de secole întregi pe pelerinii care parcurgeau Camino de Santiago[1], ruta religioasă cea mai veche și mai circulată din Europa, reanimându-și credința și amintindu-și că trecerea acelui prag simboliza finalul vieții lor păcătoase și începutul alteia, sublime. De aici i se trăgea și numele. *Porticul Gloriei*. Cele peste două sute de statui erau, la o adică, cu adevărat nemuritoare. O armată care nu știa ce înseamnă timpul și temerile oamenilor. Și, cu toate acestea, din anul 2000, o boală ciudată le secătuia de viață. Isaia și Daniel, de exemplu, se exfoliau. Și unii dintre muzicanții care cântau la instrumentele lor puțin mai sus amenințau să se prăbușească dacă nu îi împiedicam noi. Îngeri cu trompete, personaje din *Facere*, păcătoși și răufăcători executați dădeau și ei semne îngrijorătoare de înnegrire. Ca să nu mai pomenim de decolorarea de neoprit a întregului ansamblu.

De pe vremea cruciadelor, nicio altă ființă umană nu mai examinase acele statui atât de îndeaproape și de amănunțit ca mine. Fundația Barrié credea că erau atacate de umiditate sau de bacterii, dar eu nu eram chiar atât de sigură de asta. De aceea făceam ore suplimentare când nu existau turiști care să mă privească sau pelerini care să se întrebe de ce ascunsesem capodopera traseului de pelerinaj după niște schele aproape opace. Și, evident, nici alți tehnicieni care mi-ar fi putut pune la îndoială ideile.

[1] Camino de Santiago (galiciană în text): Calea Apostolului Iacob, drumul străbătut de pelerini din diferite țări ale Europei pentru a ajunge la mormântul Apostolului Iacob din Santiago de Compostela, Spania (n. red.).

Chiar dacă aveam un motiv în plus.

Unul care, după părerea mea, era atât de puternic, încât îmi adusese numai necazuri.

Eram singura din echipă care crescuse în zonă, într-un sat de pe Costa da Morte, și știam, sau mai bine spus intuiam că existau alte motive care nimiceau piatra, mai puțin pământene decât lichenii sau acizii. Spre deosebire de colegii mei, nu lăsam ca pregătirea mea științifică să mă împiedice să iau în considerare și variante mai puțin convenționale. De fiecare dată când deveneam serioasă cu ei și recurgeam la concepte precum telurism, forțe ale pământului sau radiații, se răsteau la mine și mă luau în râs. „Nu există studii critice despre asta", argumentau ei. Din fericire, nu trebuia să răzbat singură. Preotul catedralei mă susținea. Era un bătrân morocănos pe care eu, spre deosebire de ceilalți, îl adoram. Toți îi spuneau părintele Fornés. Eu preferam să-i spun pe numele mic, Benigno. Bănuiesc că mă amuza contrastul mare dintre numele și caracterul lui. De fapt, el îmi lua mereu apărarea în fața Fundației și mă încuraja să continui.

„Mai devreme sau mai târziu, îmi zicea el, o să-i aduci pe calea cea bună."

„Cândva", mă gândeam eu.

Pe la ora unu fără douăzeci, când deja introduceam de ceva timp endoscopul în fiecare dintre crăpăturile cartografiate de echipa noastră, PDA-ul sună de trei ori ascuțit, anunțându-mă că transmitea deja primele date spre calculatorul pe care îl instalasem în fața porticului. Am răsuflat ușurată. Dacă totul avea să meargă conform planului, în ziua următoare, Universitatea din Santiago avea să proceseze datele în cadrul Departamentului de Mineralogie al Facultății de Științe Geologice și, după vreo treizeci și șase de ore, puteam dezbate primele rezultate.

Obosită, dar entuziasmată, am coborât din hamuri, ca să mă asigur că citirile făcute de endoscop se transmiseseră așa cum trebuia. Nu-mi permiteam să fac vreo greșeală. Hard disk-ul de cinci terabiți torcea ca o pisică satisfăcută, umplând locul de un zbârnâit care mă invioră. De fapt, în interiorul lui, tocmai se instalau profilele micro-topografice ale fiecărei crăpături, analizele făcute cu

LIBRIS We know books

spectrograful și chiar și fișierul video care documenta fiecare incursiune în piatră. La o primă vedere, totul părea corect, astfel încât, calmă și cu satisfacția că făcusem treabă bună, am început să îmi dau jos echipamentul de protecție și să îmi strâng lucrurile. Aveam nevoie de un duș lung, de o cină caldă, să îmi hidratez pielea și să citesc ceva care să mă distreze.

O meritam.

Dar soarta e mereu în avantaj și exact în noaptea aceea îmi pregătise ceva neașteptat. Ceva... îngrozitor.

M-am dus să îmi deconectez luminile puternice ale coroanei și să îmi dau jos casca, dar am tresărit când am observat o mișcare neobișnuită în partea din spate a catedralei. Aveam impresia că, dintr-odată, atmosfera se încărcase cu electricitate statică. Întregul naos, lung de nouăzeci și șase de metri, cu cele o sută optsprezece balcoane cu ferestrele lor cu două arcade fiecare, păru tulburat de o „prezență". Mintea mea încerca să abordeze totul rațional. La urma urmei, doar mi se păruse că văzusem o scânteiere rapidă. O licărire trecătoare. Silențioasă. O lumină care apăruse aproape de nivelul solului, aparent inofensivă și care păruse direcționată spre transept, la vreo zece sau doisprezece metri distanță de locul unde mă aflam.

„Nu sunt singură pe-aici", fu primul meu gând. Mi-am dat seama că pulsul mi se accelerase.

– Bună! E cineva acolo?

Se auzi doar ecoul.

– Mă auziți? E cineva acolo? Hei? Hei?

Tăcere.

Am încercat să îmi păstrez calmul. Cunoșteam locul ca în palmă. Știam inclusiv încotro să fug la nevoie. În plus, aveam un telefon mobil și cheile uneia dintre porțile care dădeau spre Piața Obradoiro. Nu aveam cum să pățesc ceva. Apoi m-am gândit că poate fusesem victima contrastului dintre zona iluminată a laboratorului, care se afla în latura vestică a catedralei, și zona de penumbră în care era scufundat restul catedralei. Uneori, schimbările de lumină provocau astfel de neînțelegeri. Dar tot nu reușeam să mă autoconving.

Nu fusese o simplă reflexie, în înțelesul strict al cuvântului. Nici vreo insectă. Nici licărirea vreunei lumânări de altar pe piatră.

– Salut!... Salut!...

În continuare, tăcere.

Am privit atentă naosul și aveam impresia că pătrundeam în gâtlejul unei balene colosale. Luminile de urgență abia dacă marcau accesul în unele dintre capele și nu îmi permiteau să îmi formez o idee clară despre dimensiunile monstrului. Fără iluminat electric mi-era greu să intuiesc unde se afla altarul central. Sau accesul la criptă. Și părțile aurite ale altarului principal sau bustul de lemn policrom al Apostolului Iacob păreau să se fi scufundat în întuneric.

„Să sun la 112?" m-am gândit eu, căutând cu mâna tremurândă prin geantă, după telefon. „Și dacă e doar o prostie?" „Și dacă e un suflet chinuit?"

Am alungat ultima idee, considerând-o prostească. Mintea mea se zbătea din răsputeri, ca să nu cedeze câtuși de puțin în fața fricii. Și, cu toate acestea, inima îmi bătea deja nebunește.

Vrând să alung neliniștea care pusese stăpânire pe mine, mi-am luat hanoracul, geanta și coroana de leduri și m-am îndreptat spre locul în care mi se păruse că văd lumina. „Fantomele dispar când le înfrunți", mi-am spus eu în gând. Și, tremurând de frică, am străbătut naosul lateral drept al bisericii înspre transept, rugându-mă să nu fie nimeni pe acolo. Când m-am apropiat, *Dumnezeu să te mântuiască, María*, am luat-o hotărâtă spre Poarta de Argint, care, bineînțeles, la ora aceea era încuiată.

Atunci l-am văzut.

De fapt, aproape am dat nas în nas cu el.

Și chiar și acum, când se afla atât de aproape de mine, mă îndoiam.

„Dumnezeule mare!"

Era un ins fără chip, ascuns în spatele unei tunici negre, ca de călugăr, care părea să cotrobăiască prin ceva ce tocmai depozitase sub singurul monument modern din întreaga catedrală: o sculptură de Jesús León Vázquez care reprezenta *campus stellae* sau „drumul stelelor". Slavă Domnului că omul avea o atitudine timidă,

LIBRIS We know books

neagresivă, ca și cum tocmai ce aterizase în biserică și încă nu știa prea bine unde se afla.

Știam că ar fi trebuit să o iau la fugă și să sun la poliție, dar instinctul sau poate faptul că privirile ni se întâlniră în ultima clipă mă împinseră să-i vorbesc.

– Ce căutați aici?

Fu primul lucru care îmi ieși pe gură.

– Nu m-ați auzit? Cine v-a dat permisiunea să intrați în catedrală?

Hoțul, pentru că, la urma urmei, asta părea să fie, se opri din ce făcea fără să fie tulburat de tonul meu sentențios. L-am auzit închizând fermoarul unei genți de nailon în timp ce se întorcea spre mine, fără să pară câtuși de puțin îngrijorat de faptul că fusese descoperit. Ba mai mult: aveam acum impresia vagă că se pitise acolo ca să mă aștepte. Din nefericire, lumina slabă nu mă ajută să-l identific. Am intuit că pe sub tunică avea niște colanți închiși la culoare și că era puternic. Bărbatul rosti ceva într-o limbă pe care nu am recunoscut-o, după care făcu un pas înainte, murmurând o întrebare care mă lăsă perplexă:

– Ul-á Librez?

– Poftim?

„Călugărul" ezită, probabil gândindu-se cum să adreseze întrebarea.

– Ul-ia Alibrez?

Văzându-mă derutată, reformulă, de data aceasta perfect inteligibil și tulburător.

– Jul-ia Álvarez? Tu ești?

2

Afară ploua mărunt. Era una din acele precipitații tipice din nordul Spaniei care, fără să atragă atenția, se infiltrează până îmbibă totul. Dalele din Piața Obradoiro erau printre cele mai vestite elemente afectate, așa că, la ora aceea, nu mai puteau absorbi nimic. Tocmai de aceea, când o berlină bordo elegantă străbătu cea mai cunoscută terasă din Galicia și se opri chiar în fața intrării pensiunii Reyes Católicos, stârni un val de apă care stropi pereții clădirii.

Înăuntru, în hol, recepționerul de serviciu aruncă o privire pe fereastra cea mai apropiată și opri televizorul. Ajungeau și ultimii lui clienți. Ieși rapid în stradă, exact când clopotele catedralei anunțau miezul nopții. Chiar atunci, șoferul opri motorul Mercedesului, stinse farurile și își potrivi ceasul de mână ca și când ar fi făcut toate parte dintr-un ritual.

– Am ajuns, dragă. Compostela.

Femeia de lângă el își decuplă centura de siguranță și deschise ușa. Se simți ușurată când îl văzu pe recepționer apropiindu-se de ei cu o umbrelă neagră enormă.

– Bună seara, domnilor, spuse acesta într-o engleză perfectă. Mirosul de pământ umed inundă interiorul impecabil al vehiculului închiriat. Ne-au anunțat că veți întârzia.

– Excelent.

– Vă voi însoți spre hotel. Vom parca noi mașina și vă vom aduce bagajele în cameră cât mai curând posibil. Zâmbi. V-am lăsat câteva fructe în apartament. Bucătăria s-a închis deja.

Bărbatul aruncă o privire spre piața goală. Îi plăcea atmosfera pe care piatra o conferea locului. Era incredibil cum, într-o astfel

LIBRIS We know books

de zonă, coabitau armonios o catedrală cu faţadă barocă, un imobil din secolul al XV-lea, în care se afla apartamentul lui, şi un palat neoclasic aidoma celui din faţa lor.

– Spune-mi şi mie ceva, amice, murmură şoferul când îi înmână recepţionerului cheile de la Mercedes şi o bancnotă de zece euro. Încă nu au terminat de restaurat Porticul Gloriei?

Recepţionerul aruncă o privire fugară spre faţada catedralei. Îl deranja faptul că schelele o urâţiseră în aşa hal, alungând turişti stilaţi ca aceştia.

– Mă tem că nu, domnule, oftă el. Presa spune că nici măcar tehnicienii nu reuşesc să se pună de acord cu privire la stadiul de conservare a catedralei. Cu siguranţă că lucrările vor mai întârzia.

– Sunteţi sigur? Oaspetele dădu din cap, neîncrezător. Atunci de ce se lucrează în ture de douăzeci şi patru de ore?

Bărbatul pusese întrebarea deoarece văzuse că cele două ferestre imense care se aflau deasupra porţii principale a catedralei, sub statuia Apostolului pelerin, erau puternic luminate de scânteieri oarecum portocalii, care licăreau ameninţător în interiorul catedralei.

Recepţionerul făcu feţe-feţe.

Nu păreau a fi lumini de lucru. Licăreau şi emiteau nişte scânteieri portocalii, care nu preziceau nimic bun. Trebuiau să cheme poliţia. Numaidecât.

3

– Julia Ál-varez?

Trecură câteva secunde până să pricep că aşa-zisul „călugăr" mă striga pe nume. Era evident că nu vorbea spaniola. Şi nu părea să ştie nici franceză sau engleză. În plus, primele mele încercări de a comunica prin semne cu el nu funcţionaseră. Am ignorat motivul. Poate din instinct. Dar, din atitudinea lui când sfioasă, când aprobatoare, am dedus că tipul se pierduse pe-acolo şi nu avea de gând să îmi facă rău. Nu ar fi fost prima dată când un pelerin rămânea închis în catedrală. Unii, care veneau din ţări îndepărtate, nu înţelegeau plăcuţele informative pentru vizitatori. Din când în când, unul sau doi rămâneau în urmă rugându-se prin criptă, în faţa rămăşiţelor Apostolului sau prin vreuna dintre cele douăzeci şi cinci de capele mai mici şi, până să îşi dea ei seama, rămâneau închişi înăuntru, după programul de vizitare, fără să poată ieşi sau să anunţe pe cineva... până nu porneau alarmele.

Cu toate acestea, parcă îmi scăpa ceva. Faptul că individul acela se afla atât de aproape de mine îmi crea o stare de ameţeală. Ciudată. Şi mă neliniştea – destul de mult – faptul că îmi cunoştea numele şi îl repeta de fiecare dată când îl întrebam ceva.

Când am îndrăznit să aţintesc lumina lanternei pe el, am văzut un tânăr înalt, cu piele de culoare închisă şi privirea limpede, cu o înfăţişare oarecum orientală, cu un mic tatuaj în formă de şarpe sub ochiul drept şi o expresie foarte serioasă.

Era atletic şi cam de aceeaşi statură ca mine. Aş spune că avea chiar ceva marţial în purtarea lui. Ba chiar atrăgător.

– Îmi pare rău. Am ridicat din umeri, continuând să îl examinez. Nu aveţi voie aici. Trebuie să plecaţi.